

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

 Generalitat
de Catalunya

DON JOAN

— *Molière*

Sala Petita
17/03/16 — 24/04/16
#donjoan

Don Joan

Informació pràctica

Sala Petita
17/03/16 — 24/04/16
#donjoan

Horaris:

Dimecres a les 20 h:	23 de març
Dijous i divendres a les 20 h:	tots
Dissabte a les 20 h:	19 i 26 de març; 23 d'abril
Dissabtes a les 17 h i 21:30 h:	2, 9 i 16 d'abril
Diumenge a les 18 h:	tots

Funcions escolars:

Dimecres a les 11 h: 30 de març; 6, 13 i 20 d'abril

Funcions amb audiodescripció i subtítols:

Dissabte 16 i diumenge 17 d'abril a les 21:30 h

Durada:

1 h 40 min (espectacle sense entreacte)

Preu:

Tarifa general: 23 €.

Tarifa 50%: 11,5 €. Joves de fins a 35 anys, Carnet jove i aturats (excepte divendres i dissabte nit).

Tarifa especial: 19,5 €. Compra abans de l'estrena, dia de l'espectador (dimecres), abonats del TNC (entrades fora de l'abonament), grups (+ 10 persones), + 65 anys, discapacitats, i famílies nombroses i monoparentals. Divendres i dissabte nit: joves de fins a 35 anys, Carnet jove i aturats.

Servei educatiu: 12 €. Centres educatius i escoles d'adults en funcions escolars i de públic en general.

Publicació de *Don Joan*, de Molière

Text editat conjuntament amb Arola Editors

Comprar el llibre a la web del TNC: www.tnc.cat/publicacions

Programes de sala en format digital:

Disponibles des d'abans de l'estrena i amb actualitzacions constants a www.tnc.cat. Per consultar abans i després de veure cada espectacle.

TNC & TAPES

La barra del TNC ofereix una àmplia varietat de tapes del dia que canvien segons mercat. Una fórmula divertida, fàcil i sempre diferent per gaudir abans o després de la funció. I també els menús «Exprés» i «Piscolabis del teatre», que es poden tenir a punt i sense esperes amb reserva prèvia.

Més informació i reserves: 93 306 57 29 restaurant@tnc.cat

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Don Joan

Gira de *Don Joan* per Catalunya:

30/04/16 a les 21 h
Teatre Zorrilla
Badalona

01/05/16 a les 19 h
Teatre Monumental
Mataró

08/05/16 a les 18 h
L'Atlàntida
Vic

13/05/16 a les 21 h
Atrium Viladecans
Viladecans

14/05/16 a les 21 h
Teatre Auditori Sant Cugat
Sant Cugat del Vallès

15/05/16 a les 19 h
Teatre Auditori – Sala Gran
Granollers

21/05/16 a les 21 h
Teatre Municipal
Girona

22/05/16 a les 19 h
Teatre Cal Bolet
Vilafranca

27/05/16 a les 21 h
Teatre Principal
Olot

28/05/16 a les 21 h i 29/05/16 a les 18 h
Kursaal – Sala Gran
Manresa

11/06/16
Teatre Auditori
Manacor

Per a més informació: <http://tnc.cat/ca/don-joan?date=2016-04>

Activitats complementàries — Don Joan

El Teatre Nacional de Catalunya no vol ser només un espai d'exhibició d'espectacles, sinó sobretot un espai de reflexió i articulació de les arts escèniques catalanes.

Per això, dediquem un gran esforç al llarg de la temporada a totes les activitats «complementàries», entre les quals hi ha projectes de llarg recorregut amb algunes de les principals institucions culturals públiques catalanes.

Conversa amb David Selvas

Cicle Lectures escèniques (biblioteques de Barcelona – TNC)

Biblioteca esquerra de l'eixample - Agustí Centelles

30/03/16, a les 19 h, activitat gratuïta

El periodista Albert Lladó dialoga amb David Selvas, per aprofundir en la seva lectura sobre el muntatge de *Don Joan* a la Biblioteca Esquerra de l'Eixample - Agustí Centelles (Comte d'Urgell 145-147, Barcelona).

www.tnc.cat/lectures-esceniques

Don Joan

Col·loqui amb Maria Bohigas

Cicle de col·loquis

TNC, Sala Petita

01/04/16, en acabar la funció de les 20 h, activitat gratuïta

Durada: 1 h

El col·loqui sobre *Don Joan* comptarà amb la presència de Maria Bohigas, editora, David Selvas, director de l'espectacle i la companyia artística.

Conversa amb Mar Orfila, Carles Mora i Mariona Omedes

Cicle llegir l'escenari (Museu del Disseny de Barcelona - Biblioteques de Barcelona - TNC)

Amb la col·laboració del Museu del Disseny de Barcelona

Biblioteca El Clot – Josep Benet

04/04/16, a les 19 h, activitat gratuïta

Conversa entre la cantant i realitzadora Mar Orfila, i Carles Mora i Mariona Omedes, realitzadors i directors d'art de l'estudi Nueveojos, a propòsit de l'obra *Don Joan*, de Molière a la Biblioteca El Clot - Josep Benet (Plaça de les Glòries Catalanes, 37-38, Barcelona).

www.tnc.cat/lectures-esceniques

Julio Manrique es posa a la pell del personatge més seductor de la història del teatre

David Selvas dirigeix una adaptació actualitzada del personatge més llibertí, infidel, seductor, hipòcrita i vividor de la literatura universal. Una revisió contemporània de la figura de Don Joan, un dels mites indiscutibles de la modernitat europea.

Julio Manrique protagonitza el clàssic de Molière, que va convertir el seu llibertí en un home decidit a enfrontar-se a les pors metafísiques, disposat a defensar a qualsevol preu la llibertat del pensament.

Don Joan

Don Joan – Molière

Direcció
David Selvas

Amb
Julio Manrique (Don Joan)
Manel Sans (Sganarelle)
Lluís Marco (Don Lluís)
Cristina Genebat (Donya Elvira)
Anna Azcona (Maturina)
Javier Beltrán (Pedro)
Nausicaa Bonnín (Carlota)
Xavi Ricart (Don Carlos)

Traducció
Cristina Genebat

Adaptació
Sergi Pompermayer, Cristina Genebat, Sandra Monclús i David Selvas

Escenografia
Max Glaenzel

Il·luminació
Mingo Albir

Vestuari
Maria Armengol

Audiovisuals / Espai sonor
Mar Orfila

Ajudanta de direcció
Sandra Monclús

Disseny de so
Lucas Ariel Vallejos

Disseny d'audiovisuals
Alfonso Ferri

Caracterització
Paula Ayuso

Moviment
Nuria Legarda

Cap tècnic
Carles Hernández "Xarli"

Don Joan

Fotografia de l'espectacle
Felipe Mena

Construcció d'escenografia
Carles Hernández "Xarli" i Òscar Hernández "Ou"

Ajudanta de vestuari
Clara Peluffo

Ajudants d'escenografia
Jacqueline Netter i Josep Iglesias

Alumnes en pràctiques de l'ESAD
Marina Soterias (escenografia), **Aina Bergés** (il·luminació) i **Raquel Ibort**
(escenografia i vestuari)

Realització de vestuari
Nene Fernández i DRESS ART

Realització d'efectes especials
Zero SFX

Veus en *off*
Motse Llusaà i Fiona Rycroft

Col·laboren: **Marco Pascali, Punto Blanco i Óptica Sanabre.**

Agraïments: **Marco Mezquida, Betsy Túrnez, Anna Bertran, Anna Aurich, Neus Masferrer, Laura Duran, Eva Fernández, Aleix Albareda, Ignifugacions Ignitor, Doble ♦♦ by Manel Vehí, Eduard Pi i Jordi Font.**

Una producció del **Teatre Nacional de Catalunya i La Brutal.**

Amb el patrocini especial de

Cacaolat
Gramona
Coca-Cola
Estrella Damm
Solan de Cabras
i Bon Preu-Esclat

Don Joan

Presentació del director de l'espectacle, David Selvas

Don Joan és, per a tothom, la imatge del seductor. I des del moment en què una cosa es converteix en la imatge d'una altra, en el mirall que ens en retorna la imatge, aquest mirall es converteix també en la seva presó.

Es converteix en l'espai on els comportaments individuals —més o menys soterrats— es deixen reconèixer a ulls de tothom.

El consol. La força de la «manada» perquè res, ni ningú, s'aparti massa dels altres. La por. Com a punt de sortida i d'arribada.

La por, sempre la por. Don Joan té por? De la responsabilitat? De les dones? De Déu? De la mort? De la vellesa? D'ell mateix?... I per això fuig? S'amaga? Lluita? Sedueix? I fornica?... Sigui el que sigui, i per damunt de tot vol ser lliure, i per aconseguir-ho provoca i desafía tota forma d'autoritat.

Els mites són la destil·lació de l'essència de qui som i de com ens comportem. Per molt que ens esforcem a ser originals, sempre hi ha alguna cosa que ens posa en relació amb els altres. El mite. Allò que compartim.

El teatre ha revisat aquests patrons una vegada i una altra, perquè puguem, sense deixar de ser-ne presoners i segons l'època que ens ha tocat viure, sentir-nos-hi reflectits.

Volem que el nostre Don Joan estigui fet de totes aquestes contradiccions. Ens agradaria aconseguir que, del seu mirall, en sortís un reflex contemporani i engegador, un cop de llum que acabi seduïnt qui se'l miri.

**Giovanni Macchia, *Vita, avventure et morte di Don Giovanni*.
Adelphi, 1991. (Traducció: TNC)**

L'ateisme només és la condició preliminar del donjoanisme, la base sòlida sobre la qual el protagonista se sustentarà en la seva reivindicació obstinada de la llibertat, l'espasa esmolada amb què tallarà tots els vincles que el lliguen a la religió i la moral. Aquesta llibertat [...] s'ha de transformar en pur amor de la vida. El sentiment del no-res, propi del segle XVII, aquest menyspreu per l'eternal «*memento mori*» [...], s'han de capgirar positivament en vitalitat frenètica, en exaltació de la dona, no només com a objecte de culte en el sentit medieval o petrarquista, sinó com a font inesgotable d'un plaer ben terrenal. [...]

Sense estar gens fascinat pels debats teològics o senzillament teòrics, Don Joan té altres coses al cap: és un geni de la pràctica. Quan arribi el moment, per necessitat, fins i tot podrà arribar a renegar si li convé del seu ateisme (com passa a Molière). Però no deixa de ser mai ell mateix. [...]

La llegenda es basa en una irremeiable separació entre el cel i la terra, un element típicament popular. Don Joan representa la terra sense el cel, amb les seves delícies immediates i concretes. El que podrien ser les delícies celestes, no es permetia veure-ho al públic. El cel condemna, no deixa de dirigir inútils invitacions al penediment, però no promet res de concret. No quedava res més, doncs, per al públic que gaudir del plaer de Don Joan, divertir-se fins i tot quan matava, fins i tot feliç, jesuíticament, pel fet de no ser arrossegat en la condemna del pecador. La seva crueltat associada a l'erotisme, expressió total del seu ésser, la seva manera d'anar directe al gra, amb valentia, el convertien en una mena d'antiheroi que agradava diabòlicament al públic. Però alhora l'increïble ardor que desplega en la seva persecució d'un objectiu reputat fútil, un tema digne com a molt de novel·letes llicencioses, d'anècdotes picants, la seva impassibilitat davant el càstig i la mort, el seu rebuig al penediment covard, la seva afirmació d'un sentiment cavalleresc i feudal de l'honor, tot plegat el convertia també en un heroi. El sexe, servit per una vitalitat inesgotable, adquireix a través d'ell una dimensió extraordinària, que desembocarà en la psicopatia sadiana. S'ha dit que l'amor és un invent del segle XII. Però va ser el segle XVII el que va inventar l'erotisme, amb totes les seves degeneracions i la seva bogeria: va inventar Don Joan.

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Don Joan

**Søren Kierkegaard, *O lo uno o lo otro*. Madrid: Trotta, 2007.
(Traducció: TNC)**

Fa uns dies vaig sentir un soldat que parlava amb un altre sobre un tercer que havia enganyat una noia; no va donar-ne una descripció gaire detallada, però el seu comentari era molt precís: «se n'escapa amb mentides i coses semblants». Un seductor d'aquesta mena és força diferent de Don Joan, essencialment diferent, perquè ell i les seves activitats són extremadament dissonants, i des d'un punt de vista estètic s'inscriuen en la categoria d'allò interessant. Per tant, l'objecte del seu desig, quan se'l considera d'una manera estètica, és més que un simple objecte sensual.

Quina és la força que usa Don Joan per seduir? El desig, l'energia del desig sensual. En cada dona, Don Joan hi desitja la feminitat sencera; i aquí rau el poder sensualment idealitzador amb què adula i alhora venç les seves preses. La reacció de la persona desitjada la transforma fent-la més atractiva, i el seu reflex n'augmenta la bellesa. Com que aquell foc entusiasta il·lumina amb un esclat seductor fins i tot les qui només s'hi relacionen ocasionalment, Don Joan modifica cada noia en un sentit més profund, ja que la seva relació amb ella és d'una naturalesa essencial. Totes les diferències finites s'esvaeixen quan se les compara amb allò més important: el fet de ser una dona. Don Joan rejuveneix la dona més vella fins a l'edat femenina més atractiva; fa madurar la nena de cop; qualsevol que sigui una dona és la seva presa.

Don Joan

Jean-Claude Lallias, «Reflets d'une machinerie énigmatique», a *Dom Juan: métamorphoses d'une pièce*, dins de la revista *Théâtre Aujourd'hui*, núm. 4 (Traducció: TNC)

L'obra, escrita per a un «teatre de gran aparat», se'ns presenta com un monstre de la seva època, i continua sent un enigma per a nosaltres. La parella de Don Joan i Sganarelle, convertida en mítica, deixa un rastre inesborrable en el recorregut dels actors. [...]

En el seu naixement, l'obra va beure de tots els ressorts de la maquinària teatral. Escrita per a l'enginyosa caixa escènica a la italiana, que permet transportar el públic a la platja, a un bosc, a un apartament o al mausoleu del Comanador, l'obra juga entremaliada amb la il·lusió teatral per provocar el sobrenatural i desbaratar-lo en irreverents esclats de riure. També posa paranys als valors preestablerts i els gira com un guant amb insolència en els miralls de la teatralitat. L'obra desperta la infància en cada espectador, que gaudeix creient-se la màgia materialitzada i present a escena gràcies a les politges, les trapes, les teles pintades i els contrapesos... Si l'escriptura de Molière ressegueix aquesta plasticitat espectacular i se'n diverteix a cor què vols, és per continuar un arriscat combat contra poders enganyosos ben terrenals. No hi ha res com l'aparent maquinària per treure d'una manera punyent el foc d'artifici de les idees!

Igual que Hamlet per a Anglaterra o Faust per a Alemanya, Don Joan s'ha convertit en un dels grans personatges mítics del repertori francès. Siguin quins siguin els posicionaments interpretatius i de posada en escena, l'actor que l'encarna sap d'entrada que no esgotarà les possibilitats d'aquest personatge calidoscòpic. Don Joan «marca» un actor, l'obliga a multiplicar-se fins a extrems secrets. I en la corba de les seves exploracions del paper, sens dubte més que en altres obres del repertori, necessita el contrapunt dels seus companys, començant pel de l'actor que encarni Sganarelle. L'obra imposa una visió estereoscòpica del destí humà, fa ressonar les seves diferents dimensions. Com Don Quixot —un altre heroi d'origen hispànic—, Don Joan es mostra i es construeix en els jocs de miralls de diferents facetes del duo. Com uns harmònics, els matisos de sentit apareixen dels subtils equilibris del treball actoral... Molière, que va ser el primer Sganarelle que va acompanyar el naixement del «seu» Don Joan, fa així un regal de fraternitat als actors. Magnifica la solidaritat de l'escenari.

Leo Weinstein, *The Metamorphoses of Don Juan*, Stanford University Press, 1959 (Traducció: TNC)

Una religió antropomòrfica i politeïsta com la grega va atorgar al seu representant més suprem, Zeus, una descarada condició polígama. L'anecdota que pobla les seves aventures, convertint-lo en un constant seductor de deesses i heroïnes, per a irritació de la seva esposa legítima, la puritana Hera, ens indica fins a quin punt la insatisfacció constant en l'amor és un component de l'imaginari dels pobles. I com és de diferent la comprensió de la transgressió masculina respecte a la dramàtica condició de les hereves de Madame Bovary.

Les aventures amoroses de Zeus acostumen a anar acompanyades de canvis físics, metamorfosis i transvestismes diversos, que indiquen al darrere de cada nova conquesta un desig paral·lel de viure noves vides, d'accedir al coneixement de l'alteritat a través de la constant mutabilitat del propi jo. És la condició poligàmica i la utilització enganyosa que fa de la suplantació allò que converteix Zeus en un precedent indirecte del seductor Don Joan, un dels comptats mites que l'Europa occidental ha donat a l'imaginari universal després de l'Edat Mitjana. [...]

Les concomitàncies d'aquesta part de la llegenda amb el mite fàustic del pacte amb el dimoni són evidents. [...] Però hi ha elements específics de la llegenda que donen autonomia a l'argument i en fan un model universal de construcció dramàtica. Alguns dels factors més insòlits i moderns de l'obra són la seva estructura seriada, la seva idea borrosa d'un inici i un final, l'escassa progressió de l'acció i l'arbitrarietat que encadena els diversos amors de Don Joan. El caràcter aleatori i interclassista de les seves conquestes femenines converteix aquestes en un sol rostre, deambulant i anònim.

Plantejat com un relat itinerant —on les escales del *viatge* són els cossos de les diferents dones que acullen Don Joan efímerament— l'esquema dramàtic del mite es caracteritza per una cadena indiscriminada i constant de seduccions que obliguen invariablement a una fugida. [...] L'estructura itinerant del mite donjoanesc fa d'aquesta figura un ésser paradoxal, que, obsedit per la totalitat, mai no té res; l'ésser nostàlgic d'un etern femení únic i irremplaçable —associat a la figura de la mare que mai apareix— condemnat a la mort en solitari després d'una vida de conquestes vanes. Una figura que viu amb la malenconia d'un amor ideal, però que actua a través de la comptabilització heroica de noves conquestes en el camp de l'amor. La insatisfacció és la clau de la seva maduresa; en el seu ocàs, Don Joan viu la consciència de la vacuïtat de la seva vida. A la fi del trajecte, Don Joan rep una lliçó per part dels morts: tant si és condemnat per l'Estàtua del Comanador o bé salvat per l'amor de Doña Inés, la resolució del seu periple té profundes càrregues amonestadores. [...]

Sempre que en un debat literari es demana als participants que escullin els quatre grans herois de la literatura moderna, és molt probable que la tria inclogui Hamlet, Faust, Don Quixot i Don Joan. Tots quatre han gaudit de prestigi internacional i han donat lloc a innumerable estudis, comentaris i interpretacions. Cadascun d'ells és tan ampli, que junts semblen abastar els grans problemes i aspiracions de la humanitat. [...]

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Don Joan

La manca d'una versió universalment acceptada de Don Joan explica tant la força com la feblesa de la llegenda. [...] Les seves metamorfosis han estat tals que no sempre és fàcil de reconèixer-lo. És aquell jove espanyol que escala amagat per la foscor al dormitori d'una dama noble a la que està a punt d'enganyar? És el noble francès que enganya dues joves camperoles al mateix moment? O aquell amant italià que llança la seva copa per damunt de les espatlles després de cantar una ària sensorial i salvatge? O aquell atractiu però pensarós alemany que busca una dona que un cop va veure en un somni? Don Joan és tot això i més. El seu nom ha esdevingut un símbol, confús però tan poderós que el seu so fa bategar el cor més ràpid.

Pròleg a l'edició de *Dom Juan*. Paris: GF Flammarion, 1998

[Després dels atacs que va rebre Molière arran del seu *Tartuf*,] calia trobar un artifici més subtil, fondre aquesta vegada la resposta a l'interior d'una obra de ficció per denunciar a escena, d'una manera menys frontal que amb el *Tartuf*, la hipocresia dels falsos devots. Molière tria per a l'ocasió un tema gairebé edificant. L'havien acusat d'haver representat la devoció per calumniar-la; el personatge principal de la seva nova obra encarna en canvi la impietat, la suspicàcia cap a la religió i la moral, i la intriga representa la condemna que implica aquesta conducta escandalosa: una faula perfectament *moral*, ja que mostra el càstig diví d'un ateu. Tanmateix, sota aquesta façana de moralitat, Molière transforma el seu tema per fer-lo ambigu, i fins i tot provocador: sense modificar la trajectòria de la intriga, que condemna sense ambigüitat la conducta del llibertí, dota el seu personatge d'una capacitat de seducció oratòria que dóna una certa consistència als seus discursos escandalosos; mentre que enfront d'aquest temible sofista, assigna el paper de defensor de la religió a un criat ridícul, ingenu i supersticiós. I finalment, Molière afegeix una peripècia original a la història clàssica de Don Joan: no serà d'estranyar que aquesta peripècia sigui un atac violent contra el partit devot. [...]

L'acumulació dels diversos efectes còmics, les paradoxes, els decalcatges, el perpetu contrapunt entre les pallassades del criat i les provocacions de l'amo, la barreja de discursos elegants per fer l'elogi de conductes escandaloses (el llibertinatge amorós, el cinisme i la hipocresia, la incredulitat) i de raonaments coixos per defensar els valors tradicionals (la fe, la religió, la moral), tot plegat transmet a l'obra un color que és el de la ironia i de la burla: perquè gairebé tot, a *Don Joan*, es veu afectat per aquesta *òptica irònica* que emana dels intercanvis corrosius entre Don Joan i Sganarelle. Aquesta parella còmica, genial creació de Molière, sembla oferir-se la comèdia a si mateixa d'una manera perpètua: i si sovint sorprenem el criat intentant escarnir el seu amo, aventurant-se en grans raonaments que acaben «fotent-se de lloros», cal veure que els monòlegs de Don Joan sempre estan marcats pel desig d'enlluernar, d'intrigar, de desorientar o de xocar Sganarelle. A tots dos els agrada *discutir*, imitar en broma els enfrontaments dialèctics del diàleg filosòfic: «ja sabem que em permeteu les discussions i que només em prohibiu els retrets», recorda Sganarelle. Hi ha alguna cosa d'exercici gratuït i jovial, i per això aquests diàlegs no s'han de prendre mai al peu de la lletra, com una expressió del pensament profund de Molière mateix: aquest juga a donar un aspecte de facècia o escarni a cada rèplica dels dos personatges còmics. Fins al punt que aquesta burla perpètua acaba desorientant l'espectador o el lector: quan tot semblava destinat a fer riure, com es pot distingir finalment allò que és realment ridícul del que caldria respectar tanmateix? És difícil marcar la línia quan el dramaturg juga a capgirar irònicament tots els discursos: la defensa dels valors intangibles, i d'entrada de la fe, és posada en boca d'un criat ignorant i orgullós de ser-ho; els seus raonaments aproximatiu barregen la religió amb la superstició, fan amb un mateix moviment l'elogi de la Creació divina de l'univers, el de l'home-llop, del vi purgant o del tabac, i fins i tot es poden reduir a desgranar una cadena absurda de llocs comuns mentre manquen els arguments. És una facècia per part de Molière, sens dubte; però no deu ser també que això l'incita a posar en dubte aquelles veritats admeses o apreses, que no sabem millor en què es basen? En canvi, els monòlegs fal·laços amb què Don Joan justifica la infidelitat, el papalloneig amorós o la hipocresia tenen la bella aparença dels discursos ben construïts. És una sàtira per part de Molière, sens dubte, que denuncia d'una manera així divertida els sofismes als quals pot conduir l'ateisme; però no resulta pertorbador veure que és possible argumentar a favor de la infàmia amb tant d'aplom com en favor de la virtut?

Don Joan

Una confusió com aquesta, d'entrada apel·la al riure: però la ironia generalitzada llança finalment el dubte sobre totes les opinions, destrueix totes les certeses, qüestiona totes les aparences. Aquesta òptica còmica inspira un escepticisme jovial que incita els espectadors i lectors a refiar-se del seu judici, de la seva pròpia consciència.

La comicitat de *Don Joan* és, doncs, molt més que un ornament càustic destinat a renovar un tema ja conegut, molt més que una simple font de plaer superficial: ensenya a tenir una mirada de burla i de dubte irònic sobre els temes fins i tot més seriosos, sobre les creences que ens oblidem de qüestionar, sobre els judicis massa ben argumentats; constitueix potser per aquesta raó la lliçó més profunda de l'obra.

Aquesta primacia de la mirada irònica no és habitual en Molière; fins i tot podríem dir que és única en aquest nivell. [...] A la primera representació de *Don Joan*, alguns van expressar un dubte: Molière, no hauria volgut ridiculitzar la idea mateixa d'un càstig diví representant la condemna del llibertí amb artificis teatrals massa visibles (foc de cartró, llamps pintats), i barrejant-hi les pallassades de Sganarelle? Aquesta interpretació és a la base dels atacs llançats pels enemics de Molière contra l'obra: però no estava necessàriament dictada només per les males intencions. [...]

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Don Joan

**The Rolling Stones, «Sympathy For The Devil», a partir de l'obra
Home i superhome de George Bernard Shaw sobre el mite de Don
Joan** (Traducció: TNC)

Si us plau, deixa'm que em presenti,
sóc un home ric i amb bon gust,
he voltat pel món durant un llarg any,
he robat i perdut l'ànima a molts homes.

I jo hi era quan Jesucrist
va tenir aquell moment de dubte i dolor.
Em vaig assegurar que Pilat
es rentés les mans i segellés el seu destí.

Encantat d'haver-te conegut,
espero que endevinis el meu nom.
Però això que et crea confusió
és la naturalesa del meu joc.

Jo m'estava a Sant Petersburg
quan vaig veure que era hora de fer un canvi,
vaig matar el Tsar i els seus ministres,
Anastàsia va cridar en va.

Jo vaig conduir un tanc,
vaig ascendir a general
quan va esclatar la guerra llampec
i els cossos feien pudor.

Jo vaig mirar amb alegria
com lluitaven durant deu dècades
els vostres reis i reines
pels déus que ells s'havien creat.

Jo vaig cridar «qui va matar els Kennedy?»,
quan, després de tot, havíem estat tu i jo.
I vaig posar les trampes als trobadors
que van ser morts abans d'arribar a Bombai.

Així com cada poli és un criminal,
i tots els pecadors són sants,
i les cares són creus,
tu digue'm «Llucifer»,
perquè necessito moderació.

Així que si et creues amb mi
sigues amable, tingues simpatia i bon gust

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Don Joan

demostra la teva bona educació
o et destruiré l'ànima.

Digue'm, amor, el meu nom,
digue'm, amor, que endevines el meu nom.
Digue'm, amor, el meu nom.
Si te'l dic jo, seràs culpable.

Moltes gràcies!

Patrocinador

Protectors

Benefactors

Mitjans col·laboradors

Col·laboradors
